

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' שכן מין ו' הכשר
ומנין: (ב) שם במשנה ובאפר
(חטאת) תז"מ ונ"ב ס"א
פרדה ט):

מוסף רש"י

וְיָאֵר אֶתְּךָ מִשְׁלֵיךְ חֲרִילִין
שְׁנֵי־שֹׁטְרֵי מִבְּעֻרָה. וְיִמְשֹׁס
דְּלִין מִשְׁרֹס כְּסֵי לֹאֹ דְּמִסְכָּה
נִבְרִינְהָ, אֲלֵטְרִין לִמְלֵךְ לֹאֹ
חֲרִילֹס הִלְחֵם מִשְׁכָּה וְיִכְסֵי
מִשְׁמַע אֲרוֹס שְׁנֵי־מִלְכֵי
לִמְחִיָּה אִתְּךָ מִשְׁלֵךְ לִלְבָּה
דְּמִסְכָּה אִתְּךָ יִכְסֵי בְּעֵדָה
מִרְבִּיעַס נִפְקָן לִין חֲרִילֹס
נִינן הֲרֹסִיט בְּעֵדָה אִתְּךָ יִכְסֵי
שְׁנֵי־עֲשָׂרִי, שְׁרֹס כְּסֵי דְּמִסְכָּה
הִתְקַבֵּל (לִין) וְיִלְרִי (מ.ס.)
אִלֵּן עַד אֶחָר הִתְקַבֵּל
מִשְׁכָּה מִשְׁלֵךְ וְיִכְסֵי אִתְּךָ
לִלְבָּה וְיִלְרִי וְזֵי חֲרִילִין
שְׁנֵי־שֹׁטְרֵי עֲשָׂרִי (פִּתְחֵס מ.ס.)
חֲרִילִין שְׁנֵי־שֹׁטְרֵי
דְּלִסְרִי נִבְרִינְהָ, לֹאֹ דְּלִסְרִי־נִי
(מ.ס.) ר"ש אֲדִימֵר חֲרִילִין
שְׁנֵי־שֹׁטְרֵי מִבְּעֻרָה יִשְׁרֹפֵי.
מִשְׁכָּה דְּמִלְכֵיכֵי כְּסֵי דְּקִשֵּׁי
שְׁרֹסֵי כְּסֵי, פִּסְלֵי, לֹאֹ אִתְּךָ
יִקְבְּרִי, כִּינֵן לִין מִתְּחֵלָה מִשְׁכָּה
אִתְּךָ חֲרִילִין וְיִכְסֵי אִתְּךָ
יִלְחִימִי מִיִּן דְּקִשֵּׁי שְׁרֹסֵי
פִּסְלֵי מִתְּחֵלָה אִתְּךָ פִּסְלֵי כְּסֵי
יִקְבְּרֵי וְיִקְרִי נִבְרִינְהָ שְׁנֵי־
(ד.ד.) כְּדֵקֵד שְׁנֵי־מִסְכָּה, לִימֵד
עַל לִין פִּסְלֵינִין שְׁנֵי־קִשֵּׁי
נִבְרִינְהָ (מִתְּחֵלָה מ.ס.) וְכֵן הִיָּה
נִשְׁנֵי־שֹׁטְרֵי כְּסֵי. אִתְּךָ אִתְּךָ
הִתְקַבֵּל כְּדֵקֵד בְּעֵדָה כִּינֵן לִין
קִדְשֵׁי מִחֵל מִלֵּן עֲלֵי־מִכְּוִין
כִּינֵן עֲלֵי־מִי דְּקִשֵּׁי מִתְּחֵלָה
(חֲרִילִין מ.ס.) הֲרֹסִיט אִתְּךָ
שְׁנֵי־שֹׁטְרֵי מִבְּעֻרָה. וְיִמְשֹׁס
דְּלִין מִשְׁרֹס כְּסֵי לֹאֹ דְּמִסְכָּה
נִבְרִינְהָ. אֲלֵטְרִין לִימְלֵךְ לֹאֹ
חֲרִילֹס הִלְחֵם מִשְׁכָּה וְיִכְסֵי
מִשְׁמַע אֲרוֹס שְׁנֵי־מִלְכֵי
לִמְחִיָּה אִתְּךָ מִשְׁלֵךְ לִלְבָּה
דְּמִסְכָּה אִתְּךָ יִכְסֵי בְּעֵדָה
מִרְבִּיעַס נִפְקָן לִין חֲרִילֹס
נִינן הֲרֹסִיט בְּעֵדָה אִתְּךָ יִכְסֵי
שְׁנֵי־עֲשָׂרִי, שְׁרֹס כְּסֵי דְּמִסְכָּה
הִתְקַבֵּל (לִין) וְיִלְרִי (מ.ס.)
אִלֵּן עַד אֶחָר הִתְקַבֵּל
מִשְׁכָּה מִשְׁלֵךְ וְיִכְסֵי אִתְּךָ
לִלְבָּה וְיִלְרִי וְזֵי חֲרִילִין
שְׁנֵי־שֹׁטְרֵי עֲשָׂרִי (פִּתְחֵס מ.ס.)
חֲרִילִין שְׁנֵי־שֹׁטְרֵי
דְּלִסְרִי נִבְרִינְהָ, לֹאֹ דְּלִסְרִי־נִי
(מ.ס.) ר"ש אֲדִימֵר חֲרִילִין
שְׁנֵי־שֹׁטְרֵי מִבְּעֻרָה יִשְׁרֹפֵי.
מִשְׁכָּה דְּמִלְכֵיכֵי כְּסֵי דְּקִשֵּׁי
שְׁרֹסֵי כְּסֵי, פִּסְלֵי, לֹאֹ אִתְּךָ
יִקְבְּרִי, כִּינֵן לִין מִתְּחֵלָה מִשְׁכָּה
אִתְּךָ חֲרִילִין וְיִכְסֵי אִתְּךָ
יִלְחִימִי מִיִּן דְּקִשֵּׁי שְׁרֹסֵי
פִּסְלֵי מִתְּחֵלָה אִתְּךָ פִּסְלֵי כְּסֵי
יִקְבְּרִי וְיִקְרִי נִבְרִינְהָ שְׁנֵי־
(ד.ד.) כְּדֵקֵד שְׁנֵי־מִסְכָּה, לִימֵד
עַל לִין פִּסְלֵינִין שְׁנֵי־קִשֵּׁי
נִבְרִינְהָ (מִתְּחֵלָה מ.ס.) וְכֵן הִיָּה
נִשְׁנֵי־שֹׁטְרֵי כְּסֵי. אִתְּךָ אִתְּךָ
הִתְקַבֵּל כְּדֵקֵד בְּעֵדָה כִּינֵן לִין
קִדְשֵׁי מִחֵל מִלֵּן עֲלֵי־מִכְּוִין
כִּינֵן עֲלֵי־מִי דְּקִשֵּׁי מִתְּחֵלָה
(חֲרִילִין מ.ס.) הֲרֹסִיט אִתְּךָ
שְׁנֵי־שֹׁטְרֵי מִבְּעֻרָה. וְיִמְשֹׁס
דְּלִין מִשְׁרֹס כְּסֵי לֹאֹ דְּמִסְכָּה
נִבְרִינְהָ. אֲלֵטְרִין לִימְלֵךְ לֹאֹ
חֲרִילֹס הִלְחֵם מִשְׁכָּה וְיִכְסֵי
מִשְׁמַע אֲרוֹס שְׁנֵי־מִלְכֵי
לִמְחִיָּה אִתְּךָ מִשְׁלֵךְ לִלְבָּה
דְּמִסְכָּה אִתְּךָ יִכְסֵי בְּעֵדָה
מִרְבִּיעַס נִפְקָן לִין חֲרִילֹס
נִינן הֲרֹסִיט בְּעֵדָה אִתְּךָ יִכְסֵי
שְׁנֵי־עֲשָׂרִי, שְׁרֹס כְּסֵי דְּמִסְכָּה
הִתְקַבֵּל (לִין) וְיִלְרִי (מ.ס.)
אִלֵּן עַד אֶחָר הִתְקַבֵּל
מִשְׁכָּה מִשְׁלֵךְ וְיִכְסֵי אִתְּךָ
לִלְבָּה וְיִלְרִי וְזֵי חֲרִילִין
שְׁנֵי־שֹׁטְרֵי עֲשָׂרִי (פִּתְחֵס מ.ס.)
חֲרִילִין שְׁנֵי־שֹׁטְרֵי
דְּלִסְרִי נִבְרִינְהָ, לֹאֹ דְּלִסְרִי־נִי
(מ.ס.) ר"ש אֲדִימֵר חֲרִילִין
שְׁנֵי־שֹׁטְרֵי מִבְּעֻרָה יִשְׁרֹפֵי.
מִשְׁכָּה דְּמִלְכֵיכֵי כְּסֵי דְּקִשֵּׁי
שְׁרֹסֵי כְּסֵי, פִּסְלֵי, לֹאֹ אִתְּךָ
יִקְבְּרִי, כִּינֵן לִין מִתְּחֵלָה מִשְׁכָּה
אִתְּךָ חֲרִילִין וְיִכְסֵי אִתְּךָ
יִלְחִימִי מִיִּן דְּקִשֵּׁי שְׁרֹסֵי
פִּסְלֵי מִתְּחֵלָה אִתְּךָ פִּסְל

האיש מקדש פרק שני קידושין

ס"ל כו'. כיון דליתרבו הק מנייהו לענין איסור שמיטה איתרבו נמי לענין אכילה כתמימים: ואי אסא משליך לכלל וכו'. והכי משמע חולין מנייה דאילו האי קרא מיירי בצער היולא חוץ ממיתלו כגון מהעובר שהולא את ידו בשמיטה אמו ילפינן לה (חולין דף סה.) מהאי קרא

הראוים ליקרב מגין לה
אני בעלי מומין שכן
לרבות את החיה מרב
בשמיטה כבהמה מג
ת"ל ושחטו ושחט או
ישחוט ואם שחט ישל
לומר לכלל תשליכון
לכלל ואי אתה (ב)
ריוורב ויחיהיה מר

[illegible]

בשר אלו ואלו מתג
בדגים יין יצאו דגים
אחרון נתפס בשביעי
אלא למאן דאמר מל
חרם הוא וכתבי התם
בתרומות ובמעשרות
ואפילו ישראל: גמ'
לעולא המקדש בתרו
זו מקודשת ואפילו יע
אמו כהן וקא סבר מר
בר אבין מרב הונא ^(ג)
בתרומות ובמעשרות
ישראל א"ל ולאן אוי

[illegible]

דק שני קידושין **נח.**
אלמא חולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא. וא"ת הא משמע
 דאיכא איקורא דרבנן דהכי משמע לישנא וא"כ היאך
 מקדש צהן והאמר רב צפ"ק דפסחים (דף יז.) דהמקדש מו' שעות
 ולמעלה ואפילו בחיטי קרדנינותא דלינס אסורים אלא מדרבנן קי
 ומשעין לתקושינ וי"ל דהסא איכא

מיהא שעות דאורייתא לפי מה שפי
ר"ת פ' הסם^א אל הכא ליכא אלף איסורא
דרבנן ולפי' הקונטרס נמי לא קשה
מידי למסנא דהא אפילו לר"ש אינה
מקודשת פ' וכן היה שנשחטה בעזרה.
וע"כ דאורייתא נשפטים כדמוכח פרק
כ"ט (חולין דף פ"ג) דקאמר
הסם אלף כ' דחולין שנשחטו בעזרה
לדאורייתא היינו דגורין היה אטו
בהמה וינחל מה דקאמר וכן היה
אלף אי אמרת לאו דאורייתא מלי
וכן היה הלא גופה אינה אלף דרבנן
ואכן נגזור: ושני כתובים הבאים
באחד אין בלמדן. תימה ה"ל הו
ב' כתובים הבאים כחד ה"ל אחי
שציעית מעבודת כוכבים דליכא
למיפרך מה לעבודת כוכבים שכן
אסורה בהנאה וי"ל מ"מ נכתוב
שציעית ותימי עבודת כוכבים מינה
וכחאי גונא מיקרי שפיר ב' כתובים
הנחא כחד בהמה דוכתי פ' ולא ציעין
שיהא כל אחד יכול ללמוד וא"ת אחתי
אי לא כתיב עבודת כוכבים לא הוה
ידעינן דינא דעבודת כוכבים משציעית
שהרי אינם שוים שציעית אחרון
אחרון נתפס והראשונים יוצאים לחולין
ובעבודת כוכבים פ"ד דף נ"ג (פ' איכא
למאן דלמר חליפין וחליפי חליפין
אסורין ואפילו למאן דלמר חליפי
חליפין מותרים אחתי לא הוי כשציעית
לא אחרון נתפס וי"ל מדכתיב (דברים י
א) כי חרם הוא דמשמע מינה דלדרשא
אחא לומר דעבודת כוכבים ושציעית
הו ב' כתובים הבאים כחד דליכא
למימר דליצטרך לגופיה לאשמועין
דחליפי חליפין מותרים דהא ידעינן
מדכתיב (שם) כ' כמוהו דמשמע שאינו
עושה כיוצא בו אלף פעם אחת^א.

לִקַּח בְּפִירוֹת שְׁבִיעִית
רִים בְּשִׁבְעִית כְּבֶשֶׂר דָּגִים יֵצֵא בָשָׂר נִכְנָסוּ דָּגִים
נִגְסוּ יֵין בֵּיין שֶׁמֶן יֵצֵא יֵין נִכְנָס שֶׁמֶן הָא כִּיצַד אַחֲרוֹן
וּפִירֵי עֵצִמו אֶסּוֹר הֵנִיחָא לִמָּאן דְּאָמַר אֵין מִלְמַדִּין
דִּין מָאִי אִיכָא לְמִימַר מִיעוּטֵי כְּתִיבִי כְּתִיב הֵכָא כִּי
וְכֵל הִיא הִיא אֵין מִדִּי אַחֲרִינָא לֹא: **מִתְנִי** הִימְקֻדֵּשׁ
מִמִּתְנֹת וְכִמִּי חֲטָאת וּבִאֲפֹר חֲטָאת הָרִי זֶה מְקוּדֶשֶׁת
מִזֶּר עוֹלָא הִטּוֹבַת הֵנָּה אֵינָה מִמוֹן אִתִּיבִיה רַבִּי אַבָּא
רֵית וּבְמַעֲשֵׂרוֹת וּבְמִתְנֹת כִּמִּי חֲטָאת וּבִאֲפֹר פְּרָה הָרִי
יֵאל א"ל הֵכָא בִּישְׂרָאֵל שְׁנַפְלוּ לוֹ טַבְלִים מִבֵּית אֲבִי
רֹת שְׁלֹא הוֹרְמוּ כִּמִּי שְׁהוֹרְמוּ דְּמִיין בְּעָא מִינִיה ר' חִיָּיא
בֵּת הֵנָּה מִמוֹן אוֹ אֵינָה מִמוֹן אָמַר לִיה תְּנִיתוּה הִמְקֻדֵּשׁ
מִמִּתְנֹת כִּמִּי חֲטָאת וּבִאֲפֹר פְּרָה הָרִי זֶה מְקוּדֶשֶׁת וְאִפִּילוּ
מִנָּא בִּישְׂרָאֵל שְׁנַפְלוּ לוֹ טַבְלִים מִבֵּית אֲבִי אֲמוֹ כֵּהֵן
א"ל

צוהת הנאה זו שהיא רצוהת ליחנה לכהן והמעשה ללוי ומיקדשה צטוהת:
ה' כמי שהורמו דמיין. הוליל ועומדת לתרום ונגמרה מלחמה לכהן
ה' לעצמו אף יורש זה ופרישנה ומכרנה לכהניו כן היא מתכנה.
ן אלה הא קשיא ליה א"כ מאי קמ"ל מתניתין פשיטא דמקדשה:
הנאה
הנאה בתרומתו שהאשה יש לה ארוחה טובה הנאה, אינה מקדשת שלא נתן לה מעות. מק
תרומה לכהן. כמו שהורמו. ושלו הם ומכרה לכהן שהרי זכה בהן מוריש כאליו הורמו,
לתרום היא ארוחה הפרישה של אמו בחיי אבי ומכבה לעצמו שלל כחן חייב להפריש
טבול שהורמא ומעכה לעצמו, ואף יורש זה ופרישנה ומכרה. וכן היא מתכנה בתרומה
לאוקומא בטעלה לז תרומה מבית אבא אמר כהן, אלא אל רוצה לאוקומא דאם כן
לאוקומא בטעלה, ואשמעני מתני' דכמי ו¹ שהורמא התוריש התורמה דמי, דאי לאו כמי שהורמ
היורש ליחנה לכהן. ומסתברא דמקדשה פרישה, וא"כ דאמר ברא פרק התורה גדרים [פד, כ]
אלא פליג אדעתא, דהם איירי במרדא דאפילו ויתור אסור בו [לשכן] באלא (היתורא) היתורא
מיירי בעל שצור מן כהן קדוש שהם טובות הנאה אינה מן. כן שרש בתרומה
שהרי היא מוכרת אותה לכהן. (ובכתובות פ"ה) [ובבבבבות פ"ה א, א] נמי אי"ר נחמן דמתני'
ובבבבות פרק אלו הן הלווקין [ב, א]. נמי אסיק ברא דכמי שהורמו ימי לכל דבר שהוא מן
אדרייתא וכו', כדאיתא התם, כן פסק רבנן [איכות פ"ה ה']

תַּרְמוֹמוֹתֶיךָ לְבֹן בְּתִי כֹהֵן, וְהֵייוּ טוֹבֹת הַנֶּאֱחָה שֶׁשׁ לֹא לְיִשְׂרָאֵל שְׂרָשָׁי לְתַמָּה לְכָל כֹּהֵן שִׁירָה (פסחים

עין משפט
נר מצוה

קעג א ב מיי פ"ב מהל' שמיטה הל' ב סמג עשין סג:
קעטג ג מיי פ"ו מהל' ע"ו הל' ט סמג לאזין כב טו"ש"ע י"ד ס' קמד סעיף א:
קפד ד מיי פ"ו מהל' שמיטה יוובל הל' ו:
קפא ה מיי פ"ז ס' א:
קפב ו מיי פ"ה מהל' אישות הלכה ה:
קפג ז מיי פ"ח הל' ג:
קפד ח ט' מיי פ"ח הלכה ו:
ו:

תורה אור השלם

1. וְאִנְשֵׁי קִדְשׁ תִּהְיוּ לִי
וּבִשָּׂר בְּשֹׂדֶה טְרֵפָה לֹא
תֹאכְלוּ לְכָלֵב תִּשְׁלַחֲנוּ
אֹתוֹ:
2. וְלֹא תִבְיֵא תוֹעֵבָה אֶל
בֵּיתְךָ וְהָיִיתָ חֵרֶם כְּמֹדֵה שֹׁשֶׁן
תִּשְׁקָצֶנּוּ וְתֵעֵב תִּתְעַבְּנוּ כִּי
חֵרֶם הוּא:
3. כִּי יוֹבֵל הוּא אֶתֶּם תִּהְיוּ
לָכֶם מִן הַשָּׂדֶה תֹאכְלוּ אֶת
תְּבוּאָתָהּ:
וְיִקְחָה כֹה יֵב

מוסף תוספות

- א. דמשש שעות ולמעלה
ב. דמשש שעות והיו אורחיהו
ג. דהיה ברוך שפסח לו
ד. כבן שפרש"י מתחלה שש
ה. למעלה ולישנא שש שמע
ו. סמך ש' מו' ה'ל"ס.
ז. ב' מו' ש' ד' ר"ט.
ח. דקורין צנזור גמ' ד"ס.
ט. ש' מו' ה'ל"ס נלן.
י. ו'ל"ס מתקן ל'ד' ד"ס.
יא. תלפזיס ו'ל"ס תלפזיס.
יב. ל'סמך דהא חכב דרמנא
יג. צ"צ ש' חרס הוא שאני
יד. חרס חרולין ערלום וכו'
יז. ויני דהיתא ערם כמורו דהא
יח. שתופס לן חרסין ליסור
יט. חרסו עומד באיסורו דהא
כ. דאצטרך למיכתב והיתא חרס
כא. כמורו ליסור לן חרסין
כב. דהא הוה מצטרף למיכתב
כג. ש' חרס הוא לומר שתופס
כד. דמי ואני יצא חרסין
כה. דהא משביעת הוה ל'ל'ף
כו. שפור ו'ל"ס לגבי הא הו'
כז. ע"ז שריבין ש'ש' ש' חרסין
כח. הביתא כאהו.

תום' ר"י הזקן

- [illegible]